

ŠATNA

satna.luh@seznam.cz danielkabarankova@gmail.com chrobakova.luh@seznam.cz

ÚVODNÍK

Zdarec, zdravíčko, brý den!

Je mi potěšením Vás přivítat na 5.titulce naší Šatny! Jaro už rozpoutalo bouři, ve které se zmítá všechna zeleň. Květiny i stromy rozkvétají a rozevírají své okvětní lístky přesně tak, jako vy právě teď stránky naší „pětky“. Snad Vám Šatna přinese pozitivní energii, stejně jako jaro. Ráda bych Vám ještě sdělila, že toto číslo je věnováno vzpomínce na Dana Řišicu, který nás na začátku dubna opustil. Byl to skvělý kamarád a tohle by mělo být jakési poslední rozloučení s ním. Další věc, s níž se Vám prostě musím pochlubit je, že jsme už oficiálně sponzorováni Nadací Jana Pivečky! Díky Šimonově a taky trochu mé snaze (Danka je nemístně skromná – na Šatně dře nejvíc a Pivečka by bez ní také nebyl! Vložila: Andrea Chrobáková máme konečně peníze na grafiku&sazbu, což v konečném výsledku znamená urychlení ve vydávání. Víte, hrozně moc potěší, když za Vámi něco zůstane. Něco třeba i jen malého, něco jako důkaz, že jste tu byli. Nechci Vás už zdržovat, takže šup, vrhněte se na to!

P.S.: Velká gratulace všem deváťákům, kteří se dostali na své vysněné školy! Pokud jsou i „nevysněné“, určitě se vám podaří najít si na nich to svoje, minimálně další dobré přátele. A gratulovat můžu vlastně všem, kteří si myslí, že se jim něco po dlouhé době povedlo. Je to další skok dopředu k vašemu cíli, takže jen tak dál!

Daniela B., IX.B

Rozloučení s Dankem Řišicou (28. 1. 1999 – 1. 4. 2014)

Denny, doufám, že ať už jsi kdekoli, rozdáváš stejně smíchu, jako jsi rozdával nám. Je jisté, že tu po Tobě zůstane jedno prázdné místo v našich duších, ke kterému se my všichni budeme vracet, a kde na tebe budeme vzpomínat na to dobré, co jsi nám dal.

Sbohem příteli, budeš nám chybět... **Šimon**

O Dankovi ...

... S Danečkem jsme si psávali „all day, all night“. A nejinak tomu bylo i na Vánoce. To prohlásil, že můj otec má báječnou dceru. Prostě mi to napsal. Neuvěřila jsem mu to, protože dřív, zhruba před 2 roky, mě nenáviděl. O prázdninách ale úplně otočil, za což jsem mu vděčná. No a dál. I když jsem se snažila mu věřit, malý červík pochybností tu byl, bohužel. Tak jsem mu řekla, že mu zavolám, protože jsem to chtěla slyšet. Do toho mobilu mi to řekl, vážně. Představte si to – je Boží hod vánoční, stojíte na mostě u průmky a vítr, co se prohání v korytu Bečvy, vám čechrá vlasy, a najednou uslyšíte z mobilu: „Děkuji tvému otci, že má tak úžasnou dceru.“ Přesto, že je mínus deset, uvnitř vás se rozlije klid, horko, pocit jistoty a ... snad sourozenecké lásky? Na tom mostě jsem stála ještě dlouho, a i když by mi měla být zima - nebyla. Tepláky a mikina mi stačily, abych byla v pohodě. A ještě něco – Daneček na telefonu... **Danka**

I za deště kroky na nohách... někdy s nima schválně skočil do vody. Bylo mu jedno, že má mokré ponožky. Vždycky jenom vylil vodu a šel dál. Jednou v zimě o hodinovce se bez trička a bot, jen v kraťasech, vyválel ve sněhu. **Kája**

Vzpomínám si, jak vždycky před tělocvikem přišel a říkal Máji: „Paní učitelko, že dnes nebudu po škole?“ A mně říkal: „Ahojoj, jak se máš?“ A k tomu ty jeho ksichty, když se zatvářil, musela jsem se začít hned smát. Byla s ním prostě sranda. **Hanka**

Jednoho krásného zimního dne napadl sníh. Přišla hodina tělocviku a my šli odhazovat hřiště. Po chvíli jsme už dělali jen bordel. Dan za náma přišel – vyskočil oknem tělocvičny. V triku a kraťasech se s náma válel ve sněhu. Ke konci hodiny se zase vrátil oknem do tělocvičny. Tam s dalšími dostal vynadané a musel vytírat podlahu.

V jedné hodině chemie, kdy měli čtyři lidi včetně mě dopisovat písemku, se pan učitel Vařejka rozhodl dát nám pouze dvě rovnice, ale všichni ostatní počítali čtyři. Načež se ozval Dan, že je to nefér a kdesi cosi. Tak nám Vařejka dal další dvě a dostal jsem 4 místo 3. **Honza**

Den je jako květ,
rychlý jako smršť,

změna jako hrom,
pro nás velký zlom.

David

Osudný den

Den ... ten aprílový den ...
Stala se hrůza ... kéž by jen sen ...
V kabinetě s pláčem sedím ...
Doufám, že se brzy vzbudím ...
Zjistila jsem, že to pravda je,
ale z toho smutku není cesta ven ...
Nezajímají mě příčiny,
v hlavě mám jen ty vidiny ...
Na chodbách děti sklesle sedí,
v lepší náladu později věří ...
Na druhý den všichni v černém,
avšak školní atmosféra ... zase stejná ...
Jak ten čas letí,
je i trochu nálada lepší ...
Ale já se pořád trápím dál,
strach z vlaku a kolejí mám ...
Pořád vzpomínám na ten osudový den ...
Ale na Tebe vzpomínky dobré mám jen ...

PS: Milovala jsem Tě a navždy milovat budu!
Sice Tě nevidím, ale věřím, že jsi s námi tu ...!

Eliška Kašparová

ŠBOHEM, DENNY!

Ve středu 2. dubna pokryl školu smutek, dozvěděli jsme se neuvěřitelnou zprávou. Zemřel Dan. Já osobně jsem v tu chvíli neměla sílu ani k nádechu, odešel jeden z nás, byla jsem zaskočena, ale to jistě všichni. Tato informace šokovala a zarmoutila nejen celý druhý stupeň naší školy. Po dobu několika málo minut jsem neměla žádné myšlenky, jen jsem doufala, že je to jen příšerný sen, vždyť to nemůže být pravda. Jenže potvrdila se dosud nejhorší zpráva .

Má reakce byla asi jako u všech, slzy mi tekly jako nikdy, plakala jsem, nemohla jsem ze sebe dostat tu obrovskou bolest, ostnatý drát mě zevnitř trhal, zarával se a bolelo to čím dál více a více. Ať jsme se pohybovali po škole kdekoli, na jakémkoli místě, vždy jsme tam našli někoho z nás, jak vzpomíná, nebo jen jednoduše hledá nějaké místo, kde by se vybrečel a skryl před bolestí ze ztráty Dana. Nic nepomáhalo a už jsme nevnímali žádnou jinou myšlenku, než že se nevrátí. Učitelé nás drželi a podporovali, aby nás tato situace nepoložila, i když je to samotné těžce zasáhlo, no přesto nikdo nepřiznal, že je sražen na kolena. Řady lidí stále chodily po škole, po chodbách a vzpomínali, například jak s námi pil cappuccino. Museli jsme zůstat ve škole až do konce výuky a tak jsme stále vzpomínali, třeba většina z nás si ho vybaví s flaškou kofoly v ruce. No, další den hrůza pokračovala, bylo to snad ještě těžší, bolestivější a horší. Naštěstí jsme mohli ven a tak jsme nebyli zavření ve škole. Zapálili jsme mu venku před školou svíčky a k vidění byly i květiny. Deváťáci seděli venku skoro celý den, povídali si a přemýšleli, vzpomínali a stále koukali na fotky.

Ale taky, přestože jsme nikdy nezažili muka jako on, jsme se snažili vcítit do jeho bolesti, co měl na mysli a jak to přijímalo jeho srdce, a pochopit jeho činy. Postupem času někteří z nás vyslovili tajemství, které si

u nich Dan skryl a které ho mohlo zachránit, všichni si najednou uvědomili, co všechno pro ně Dan znamenal, ale už bylo pozdě.

Zbylo tu po něm velké prázdné místo, opustil nás jeden z nás a NIKDY nezapomeneme. Vždyť on je tu s námi stále a tak to i bude.

Lucie Lačiková, IX. A

Školní časopis ŠATNA získal finanční obnos ve výši 2.500 Kč z prostředků Nadace Jana Pivečky v soutěži „Chceme pomáhat“.

Grant obhájili ve Slavičíně šéfredaktorka Danka Baránková a redaktor Šimon Matějček. Výtěžek bude využit pro šest čísel na grafiku a sazbu školního časopisu ŠATNA.

REPORTÁŽ

JAK JSME NA DEN O ROK ZESTÁRLY

(Dopoledne s třídou VIII. A)

Miša s Verčou se rozhodly zkusit si na vlastní kůži napsat nejnáročnější žurnalistický útvar – reportáž. Doufáme, že jejich pokus oceníte, protože to od nich chtělo velkou odvahu – strávily tři hodiny v úplně cizí třídě, aby zjistily, jak to vypadá v VIII. A „zevnitř“ během obyčejného vyučovacího dopoledne. A pak se ještě musely o tento reportážní zážitek podělit s námi se všemi v Šatně. Tak se podívejte, jak se jim to povedlo!

1. hodina: Občanská výchova s paní uč. Vyškovskou

Hodina začala velmi klidně, paní učitelka nás představila a usadila nás do zadní lavice u dveří (na všechny jsme měly výhled). Jeden z žáků, přesněji David Anděl, krásně uvedl hodinu svými zprávami. Včetně nás se třída dozvěděla něco nového ze světa, z naší země a újeji i z našeho kraje. Opožděně vstoupil do třídy Martin Dokládál. Ve třídě tím vzbudil rozruch, šepot a i vlnu vzájemného pokřikování. Paní učitelka musela zvýšit hlas, aby se opět všichni zklidnili. Pak se pokračovalo v dalších zprávách, které se všem velmi povedly.

Po zprávách jsme se začali věnovat jinému tématu – pojištění.

Prezentace, kterou nám zapnula a sestavila p. uč. Vyškovská, byla poučná. Při pouštění prezentace se žáků ptala na různé věci, např. co je to pojištění, jaká existují pojištění, jak bychom se mohli nechat pojistit. Většina žáků dokázala odpovědět. Pak jsme si pouštěli videa o pojištění od České spořitelny. Někteří žáci měli přitom hloupé, občas i vtipné připomínky.

Na závěr hodiny p. uč. zadala úkol: vymyslet propagační leták pro pojišťovnu.

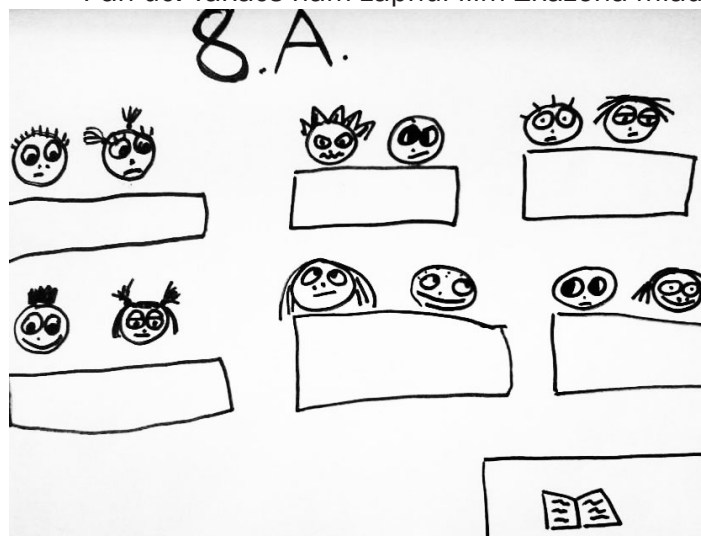
2. hodina: Matematika s paní uč. Gajdošovou

Cooo? Písemka? Vykřikovali žáci. (Vypadalo to nějak takto: u lavice dítě stálo, z plna hrdla křičelo. Až na to, že to bylo sborově). Po utlumení třídy se začaly rozdávat písemky. Překvapilo nás, že písemky jsme dostaly i my. Po písemce jsme počítali příklady s větší obtížností (z písemky), přičemž se třídou nesly hlasy typu: Joo! Sakra! Uf! Poté si rozdali papíry a začali počítat příklady, které třída nedávno začala probírat. Jednalo se o učivo jménem vytýkání, které naše mozky nepochopily.

A pak se přešlo na kontrolování domácích úkolů. Docela nás překvapilo, že všichni úkol měli. Velmi nás překvapilo, že žáci mohou chodit v hodině z lavic – os trouhat si tužku, vyhodit něco do koše atd., a tím u nás získává p. uč. Gajdošová velké plus.

3. hodina: Výchova ke zdraví s panem uč. Takácsem

Pan uč. Takács nám zapnul film Zkažená mládež

– o šikaně podle skutečného příběhu. Je to krutý, ale poučný film, ze kterého by si všichni měli vzít příklad. U některých scén se rozléhaly špity: Ooo! Fuuj! Pane bože! Film se po určitých intervalech stopoval a pan učitel se ptal na otázky k filmu, např.: Jak byste se v takovéto sit-

uaci zachovali? Pomohli byste mu? Přidali byste se k těm, co toho kluka šikanují? Pan učitel nám také vysvětlil, co je to skupinová šikana.

Film trval celou hodinu. Na konci hodiny se pan uč. otočil na nás a zeptal se, jestli ještě něco nepotřebujeme. My jsme využili situace a zeptaly jsme se třídy, jestli bychom si je nemohly vyfotit do Šatny. Třída ovšem nesouhlasila a jedna žačka navrhla, ať si třídu nakreslíme. Všichni vybuchli smíchy. My jsme napřed nesouhlasily, ale nakonec jsme si je opravdu nakreslily (viz obrázek).

Se třídou se nám moc dobře nespolupracovalo, ale musíme dodat, že jsme se všichni společně pobavili. :)

Michaela Kratinová a Veronika Szalai, VII. B

CO SE DĚJE

Exkurze páťáků do Planetária Brno

foto: Zuzana Sochorová

V úterý 11. března 2014 jsme vyrazili na výlet do Planetária v Brně, kde jsme navštívili digitarium s programem Neuvěřitelný vesmír. Program se promítal na stropě digitária.

V exploratoriu na nás čekal program, kde jsme si mohli roztočit vodní vír, kouli „planetu“ z mýdla, vylézt na vesmírnou váhu, abychom zjistili naši možnou váhu na jiných planetách, planetkách... Zkoušeli jsme i Keplerovy zákony a ještě hodně dalších věcí.

Mezi oběma programy jsme si chvíli odpočinuli, protože byly velmi náročné. Stihli jsme se mezitím i nasvačit a ještě zajít na nedaleké hřiště a projít se přílehlým parkem. Potom jsme šli na zbylý program do exploratoria. Po skončení jsme nasedli do našeho hezkého autobusu a jeli zpět do Vsetína. Ještě po cestě jsme se zastavili v McDonaldu, kde jsme se do syta najedli. Byl to hezký výlet.

Jakub Kapaník, V.C

Soutěž v uměleckém přednesu - umístila se naše Pája Trličíková!

Dne 11. dubna 2014 se uskutečnil 21. ročník recitační soutěže Chrám i tvrz. Soutěžilo se ve 3 kategoriích, a to kategorie 1. - 4. tříd, 5. - 6. tříd a 7. - 9. tříd.

V poslední jmenované kategorii se objevily dvě naše reprezentantky Pavlína Trličíková z IX. B a Markéta Hurtová ze VII.B.

Přednášeli se básně velkých českých básníků, jako například Jaroslava Seiferta, Jana Skácela nebo Jiřího Ortena, ale i próza. Nakonec za nemalé konkurence se podařilo Páji Trličíkové obsadit 2. místo s prózou od Dagmar Urbánkové s názvem Arnošt, Markétě Hurtové se bohužel umístit nepodařilo, i když měla velmi pěkný přednes. Závěrem mi dovolu malý osobní hodnocení. Navzdory konečným výsledkům si myslím, že nikdo z přednášejících

neměl tak procítěný přednes jako naše dvě spolužačky. Člověk, který poslouchal jejich přednes, měl dojem, že obě daný děj opravdu prožily. Smekám před takovýmto projevem a přeji co nejvíce úspěchů v podobných soutěžích.

Šimon Matějček, IX. B

PTALI JSME SE...

Rozhovor

s Mgr. Veronikou Kocůnovou

Pro školní časopis Šatna jsme udělali rozhovor s paní učitelkou angličtiny a hudební výchovy Mgr. Veronikou Kocůnovou.

Kde jste se narodila?

Přímo tady ve Vsetíně.

Kde a co jste studovala?

Vystudovala jsem Masarykovo gymnázium ve Vsetíně a potom Pedagogickou fakultu v Brně.

Jak se Vám líbí u nás ve škole?

Líbí se mi tady velmi. Jsem mile překvapena. Žáci jsou vstřícní, milí, hodní i laskaví.

Chtěla byste na naší škole něco změnit?

V tuto chvíli jsem tady celkem spokojená. Asi bych nic neměnila. Možná vybavení některých učeben, např. přidat dataprojektory a počítače k usnadnění práce s dětmi.

Vaříte ráda?

No, to je teda otázka. Jak kdy a jak co, ale pokud vařím, tak dělám ráda jídla, která jsou rychle hotová, např. párky, vajíčka, čaj a kávu. To vařím nejraději.

Co si myslíte o naší školní jídelně?

Mám srovnání i se školní jídelnou ve škole v Brně, kde jsem učila, a jsem s jídlem spokojená, chutná mi tady. Samozřejmě někdo má rád více masa, jiný zase sladká jídla, takže každému chutná jinak.

Máte ráda čočku s mlékem, která byla nedávno na oběd?

No, když jsou tyto ingredience oddělené, tak jsou samozřejmě dobré, ale pokud se dají dohromady, tak si myslím, že by mohly způsobit menší zažívací obtíže. Takže bych tuhle kombinaci nedoporučovala.

Dnes jsou na oběd fazolové lasagne. Těšíte se?

Ano těším se, protože nevím, co si pod tím mám představit. Nevím, jestli to budou normální lasagne a k tomu přidané fazole, nebo jestli to bude dohromady. Jsem na to zvědavá.

Máte nějaké záliby?

Ano, ráda čtu, chodím do přírody, plavu, relaxuju, opaluju se a ráda lyžuju. A to je asi všechno.

Sportujete taky ráda?

Co se týká sportu, nejsem aktivně sportovně zaměřená, ale ráda jezdím na kole, na lyžích a na kolečkových bruslích.

Jaké knihy čtete?

Asi nejvíce mě zaujala Sophiina volba od Williama Styrona. Je to kniha z 2. světové války z koncentračního tábora. A ještě se mi velmi líbila knížka Egyptán Sinuhet od Mika Waltariho. To je zase historická kniha z antického

Egypta, je velmi pěkně napsaná a pěkně popisuje život egyptského obyvatelstva.

Čeho byste chtěla v životě dosáhnout? Jaký je Váš sen?

Hlavně chci být zdravá, protože od toho zdraví se odvíjí i všechno ostatní. Můžete chtít cokoli, ale pokud vám to zdraví nedovolí, tak je to potom těžké. Jinak žádné vize nemám. Čeho jsem chtěla dosáhnout, jsem dosáhla, vystudovala jsem, pracuju. Takže asi tak.

Vy jste říkala, že jste pracovala v Brně. Jakou práci jste tam dělala?

Dělala jsem to samé, co tady.

Učila jsem na druhém stupni základní školy, akorát s tím rozdílem, že jsem učila hudební výchovu a český jazyk.

Když srovnáte naši školu a školu v Brně, tak kde se Vám líp učilo?

Učilo se mi na obou školách dobře, každá škola je zase něčím jiná, něčím zajímavá. Ted' mám možnost učit tady angličtinu, zase je to nová zkušenost. Nemůžu říct, že by to někde bylo lepší nebo horší. Byla jsem spokojená na obou školách.

Tak, to bude asi všechno. Moc Vám děkujeme a na shledanou.

Martin Čermák a Radim Látal, IX. A

POZNEJ SVÉHO UČITELE

Čau děcka!

Máme tu další číslo Šatny a s ním i další kolo naší poznávací soutěže. Kdo je to tentokrát? Zkuste hádat. A kdo uhodne, toho náležitě odměníme.

A pokud vás zajímá, kdo byl na fotkách v minulém čísle, tak to byly paní učitelky Teplá a Gajdošová. A kdo že to minule uhodl? Mája Sívková, Hanka Suchánková a Klára Paroušková z IX. A a Ondřej Paroušek ze VIII. A. Gratulujeme.

Zase si vás obejdeme a přejeme hodně štěstí při hádání.

Mája a Eliška, VII. B

foto č. 1

foto č. 2

O ČEM PŘEMÝŠLÍME

EKONOMIKA?

Hlavní problém ČR. Naše ekonomika šla směrem dolů. Jen drtivá menšina žáků si to uvědomuje, dospělí na tom nejsou o moc líp. Není to problém obyčejných lidí, nýbrž těch, co sedí ve vládních funkcích.

Je zhruba půl roku po volbách a ekonomové hlásí rapidní nárůst ekonomiky v ČR. Ptáte se, jak to? Bude to tím, že se po dlouhém, dlouhém čekání ujal státní kasy člověk, který tomu nepochybně rozumí? ANO! Je to Andrej Babiš, současný ministr financí a zakladatel hnutí ANO, BUDE LÍP. Nedávno jsem si položil otázku, co by se stalo, kdyby pan Babiš nezaložil hnutí. Nadále by naši zemi devastovala korupce, řídili ji neschopní lidé užiteční pro jedno volební období a státní dluh by se nadále zvyšoval. Jenže se objevil člověk, který se na to již nadále nemohl dívat a řekl: „DOST!“

Pořád mě hlodá jedna myšlenka: lidé kolem mě často říkají, že je „nahoře bordel“, „že si tam každý chodí jen nakrást...“, ale v momentě, kdy přijde den voleb, tak zrovna ti, kteří na politiky nadávali, je opět zvolí do stejných funkcí. Nesmírný paradox, který nechápu. A když se objeví někdo, kdo to myslí s námi dobře, tak se na něho vytáhnou věci jako - spolupracoval s StB - To není těm lidem trapné? Každý má přece nějakou minulost, ale nemělo by být důležité, co dělal kdysi, ale co dělá teď! Babiš je vlastníkem největší firmy v ČR a druhým nejbohatším Čechem. A podle těchto faktů je jasně zřejmé, že ví, co dělá a důležitý je také fakt, že chce nám a naší zemi pomoci, poněvadž se nemůže na tu korupci nadále dívat.

To vše k mému zamyšlení. Zkuste se taky někdy zamyslet nad tím, kdo nás řídí a jaké podmínky pro život budeme mít my a celá naše generace.

Děkuji za pozornost.

Jan Juriš, IX.A

ŠKOLNÍ DRBÁRNA

Připravuje Pája Trličíková

1. Jak dlouho učíte na této škole?

Tak to je takových...hm...19 let, kdy jsem jako čerstvá absolventka pedagogické fakulty nastoupila do Luhu. Konkrétně to byl rok 1995. Dnešním žákům to může připadat jako pravěk, mně se zdá, že to bylo včera. Neučím celou tu dobu, udělala jsem si velkou přestávku, která netrvala 20 minut, ale sedm let. Tu dobu jsem trávila na mateřské dovolené.

2. Když někdo v hodině plácne něco trochu neslušného, ale i přesto směšného a Vám se chce smát, co s tím děláte?

Kantoři jsou také „jen“ lidé a k humoru by určitě měli mít blízko. Jenže je třeba rozlišovat, o jaký humor jde. Někteří lidé považují za humorné pošklebování a ironii. Tomu se smát nelze. Pokud je ovšem ona „trochu neslušná“ poznámka míněna v dobrém a navíc vtipná, proč se nezasmát? Všichni bychom v sobě měli mít určitý takt, který nám pomůže odhadnout, co si v určité situaci můžeme dovolit a kdy už jde o neomalenost, či drzost.

3. Jaký je Váš nejdelší vlas?

Je mi líto, ale vypadl. Ani jsem jej nestihla přeměřit. Barva? Pravděpodobně jako ty ostatní.

4. Čím jste chtěla být ve školce?

Ano, i já jsem měla své plány s dospělostí. Zatímco kluci obvykle chtějí být popeláři, hasiči a řidiči kamiónů, holky se v té době vidí jako učitelky, zdravotní sestřičky a ... maminky. Měla jsem to také tak. Krev a injekce nesnáším, ale jinak mi to celkem vyšlo. Ještě si vzpomínám, že už jako dítě školou povinné jsem se zajímala o vesmír, hodně jsem o něm četla a chtěla být další Valentinou Těreškovovou, sovětskou kosmonautkou. Bylo to tak v páté třídě, takže jistá naivita byla asi ještě na místě.

5. Vaříte ráda?

Velmi. Kdo rád jí, obvykle rád i vaří. To je můj případ. Takže si opisuji recepty, experimentuji, dívám se, jak ostatním potom chutná. Dobré jídlo zkrátka podle mě patří k životu.

6. Baví Vás nějaký sport? Jaký?

Ke sportu mám kladný vztah. Když jíme, musíme se i hýbat. Zpočátku tedy nic moc, ve škole mě totiž tělocvik spíš děsil, protože disciplíny jako šplh, běh a výmyky na hrazdě mi příliš nešly. Ale potom přišel volejbal, aerobik, kolo, plavání, zumba a záliba v turistice. Takže pokud jste na tom s tím tělocvikem podobně, nezoufejte, vše se může změnit k lepšímu. Jen ještě upřesním, že žádné omluvenky ohledně bolení břicha před šplhem se nenosily. Také nesmím zapomenout na mého synovce, který se jako profesionál věnuje cyklokrosu a horským kolům, dokonce je to juniorský mistr světa v cyklokrosu z roku 2010. Pokud se někdo o tento sport zajímá, možná vám něco řekne jméno Tomáš Paprstka. Celá rodina mu velmi fandí, jezdíme na všechny dostupnější závody. Snad tedy mohu říci, že nejsem úplný sportovní analfabet.

7. Jaká jste byla, když jste chodila na základní školu?

Jestli jsem byla oblíbená? U někoho jistě ano, protože z té doby mám několik dobrých kamarádek. V každém kolektivu si samozřejmě někteří rozumí lépe, jiní si jsou tak nějak fuk a najdou se i takoví, kteří se příliš nemusí. Nikdy to zkrátka ve vztazích nemáte černé, nebo bílé. Já si nevybavuji nějaké situace, které by dokazovaly mou neoblíbenost. Byli jsme kolektiv docela fajn, dodnes se dobře bavíme na školních srazech, takže nyní na ty časy vzpomínám ráda. Netvrdím, že bylo všechno ideální, určitě nějaké ty pomluvy a nemluvení se spolužačkou proběhlo, ale paměť je milosrdná.

8. Jaký je Váš nejlepší prázdninový zážitek?

Myslím, že každé mé prázdniny byly něčím krásné a výjimečné. Mohu zodpovědně říci, že jsem se nikdy nenudila. Na základní škole jsem hezké prázdniny trávila na táborech, do zahraničí se v té době příliš nejezdilo, takže dovolená u Balatonu byla pro mě něco jako Kanárské ostrovy pro dnešní děti. Na vysoké škole jsme zase po složení zkoušek prchali do přírody, na tzv. vandry. Spalo se pod širákem a vařilo nad ohněm v kotlíku, zkrátka romantika. Konkrétních zážitků, myslím těch příjemných, bylo mnoho, takže jsem tu odpověď pojala záměrně obecně.

9. Kdybyste měla možnost si vybrat jakékoliv ANGLICKÉ jméno, jaké by to bylo?

Líbí se mi KATE a SUSAN.

10. Jakou máte barvu kartáčku?

Momentálně fialová s bílou.

11. Hrajete nebo hrála jste na nějaký hudební nástroj? Jaký?

To považuji za smutné, že na nic nehraji. Trochu jsem koketovala s hraním na kytaru, ale vždy jsem kolem sebe měla lidi velmi talentované, kteří na klavír, saxofon a kytaru „váleli“, a já se tedy v té konkurenci neměla potřeby předvádět. Takže vše vyšumělo, mně se ale dostalo cti doprovázet tyto úžasné muzikanty alespoň zpěvem. Po nějaký čas jsem dokonce docházela do pěveckého sboru. S trochou nadsázky mohu tedy říci, že nějaký hudební nástroj přece jen ovládám – svoje hlasivky.

CO PRÁVĚ ČTU

Karel Kostka: Črty z psychologie a komunikace. Vsetín, 2007.

Kniha se věnuje především komunikaci, respektive přemýšlení o komunikaci, které by mělo být nezbytnou součástí uvažování každého z nás. Jenže není – autor se věnuje hledání problémů a chybám v komunikaci. Tahle kniha není jen ta, ve které si přečtete příběh a pak ji zařadíte do knihovny. Věřte mi, že ve vás zanechá takový dojem, že už jen stěží řeknete obyčejné klišé: „Kniha se mi líbila.“

Hlavní část je tvořena zamyšlením a příběhy ze života. Kupříkladu autor rozebírá jednotlivé fáze konfliktu, jichž by mělo být sedm. Dále se zabývá projekcí a lidským mozkem. Následně děj přechází do konkrétních případů komunikace a využití psychologie k řešení komunikačních chyb. Autor se pokouší předat návod nejen na vyřešení, ale i k předcházení konfliktů, se kterými se střetáváme v životě každý den.

Kniha na mě působí velmi elegantním, svěžím a přesvědčivým dojmem a dočíst ji až do konce je samozřejmostí.

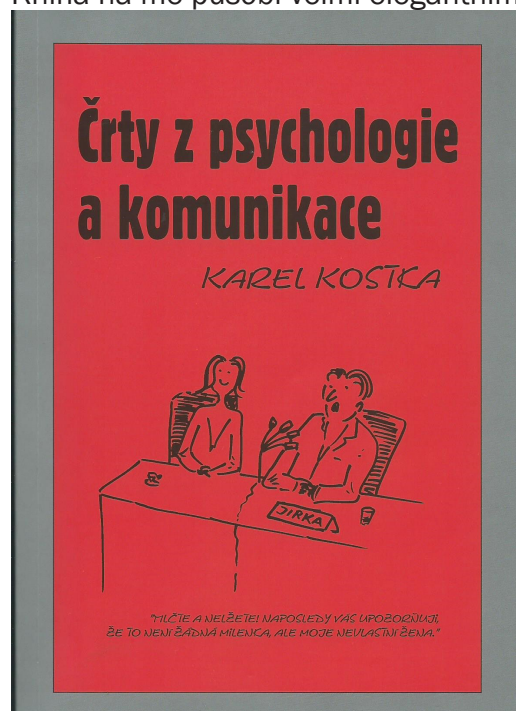
Na závěr mi dovoluji pár vybraných úryvků z knihy, u kterých bychom se mohli alespoň na chvíli pozastavit.

„Pokud si konflikt nepřipustíme a neposkytneme mu životní prostor, nebude.“

„V konfliktu máme jenom minimální šanci získat, naopak máme skoro 100% jistotu, že ztratíme.“

„Největšími neřestmi Čechů nejsou alkohol a cigarety, nýbrž zpoždění, lenost a nedostatek vůle.“

„Chceme-li si život více užívat, zkusme najít na naší práci něco, co nás těší, baví, naplňuje, zkusme se naučit mít svoji práci rádi. Prvním krokem, který můžeme učinit, je formulace toho, co je na naší práci hezké a zajímavé. A pak o tom hezkém a zajímavém mluvíme. Čím více o tom budeme mluvit a přemýšlet, tím více si to uvědomíme a tím více se to stane.“

Janek Juriš, IX. A

POEZIE

Šimon Matějček IX. B**Anna Zbořilová, VII. A**

Já a brácha, my jsme dvojka.
Od malička pořád spolu.
Starší ségra
ta už sedá u jiného stolu.

Mamka naše ráda tančí,
Plete věnce, peče, vaří.
Taťka to je sportovec,
drtí kolo, lyže, jasná věc.

Nejlíp je nám, když jsme spolu,
na horách či v lese.
Zažíváme spoustu srandy,
dům se smíchem třese.

Karolína Vlhová, IX. B

Matiku já nenávidím,
je to pěkná otrava.
Jenom když ta čísla vidím,
tak se radši hnedka klidím.

Když už teda počítat musím,
první, co udělám: jen se zhnusím.
Co je tohle za příklad,
dá se to snad spočítat?

Hledám někde řešení,
je to pro mě trápení.
Výsledek však nikde není,
je to teda utrpení.

Musím to teda vypočítat,
první co udělám: začnu sčítat.
Příklad už je trochu menší
zmizely mi závorky.
Je to ale pořád horší
ted'ka půjdu na zlomky.

Už se mi zavírají oči,
čísla se mi hlavou točí.
1,2,3,4,5,
já se snažím přemýšlet.
Už jsem se v tom ztratila,
snaha už tu nebyla,
ale to snad nevadí
kalkulačka poradí.

Páté kolo u vozu

A zase k Vám vracíme s nápadem postupně přetiskovat úspěšné literární práce, tentokrát se jedná o Klárku Borusíkovou, která se svým příběhem uspěla v městském kole soutěže O poklad strýca Juráša.

Jednoho dne, když pařilo slunko lidem do oken, se u modrobílého domku zastavila červená dodávka. Bylo to v ulici jménem Krátká a právě v této ulici se odehrává celý příběh této pohádky...

Ahoj, jmenuji se Barnabáš a právě jsem se přistěhoval do modrobílého domu. Už jsem se tu trochu porozhlédl. Kousek dál je domek oranžový a pak je tam velká fialová škola. Do té školy budu chodit. Už se nemůžu dočkat, jaké budu mít super kámoše!

„Crrrr! Crrrr!“ „Barnabáši, vstávat! Je čas jít do školy.“ Zavolala na mě ráno maminka. „Uááá! To už je tolik hodin?“ řekl jsem ospale. „Ano. Pospěš si! Nechceš snad první den ve škole zmeškat? Nebo snad jo?“ Maminka se ohlédla do postele, ale já jsem už seděl u snídani. Potom jsem se oblékl, vyčistil si zuby a hurá do školy. Ještě zamávat mamince a jde se!

Když jsem přišel ke dveřím školy, radostně jsem je otevřel. Ale co to? Málem mě srazil jeden kluk. „Promiň. Ty seš tady nověj?“ zeptal se. Udiveně jsem se díval a než jsem mu stačil něco říct, tak kluk už byl pryč. Když jsem vešel do své třídy, řekla mi paní učitelka, že sedím ve druhé lavici u okna a že první hodina je matematika.

O přestávce jsem se nachystal, porozhlédl se po třídě, a pak už začalo zvonit. Když dozvonilo, třída se utišila a do dveří vešla paní učitelka. Postavila se přede mne a povídá: „Tak, děti, tohle je náš nový žák, Barnabáš Novák. Doufám, že se k němu budete chovat hezky.“ Když paní učitelka domluvila, zadala dětem práci a mě zkoušela.

Potom zazvonilo, všechny děti se rozutekly, začal zase hluk a vtom se holky daly do kupy, kluci taky, smáli se a povídali si. Jenom já jsem se cítil jako páté kolo u vozu. Vtom mě něco štíplo do nohy. Kouknu se na zem a tam stojí malý červený trpaslík. Chvilí se na něj dívám a on se rozpovídá. „Hej, ty! Kluku! Běž za nima a zeptej se jich, jestli si s nima nemůžeš hrát!“ „No jo, ale když já se strašně stydím.“ „Stydlivost hod' za hlavu a běž!“ Vtom trpaslík zmizel a já tam stál a koukal. Pak jsem se vzpamatoval a přemýšlel jsem, jestli tam mám jít, nebo ne. Nakonec jsem se rozhodl, že to zkusím. „Ahoj, mohl bych si s vámi hrát?“ Kluci se na mě chvíli dívali, a pak řekli: „Jasně, že můžeš. Já jsem Emil.“ „Já Standa.“

„A já Petr. Jak se jmenuješ ty?“ „Já jsem Barnabáš.“ A tak jsme po škole šli domů a Emil, Standa a Petr se stali mými nejlepšími kamarády. A kdybych potkal toho trpaslíka, tak bych mu poděkoval, protože díky němu mám teď tři nejlepší kamarády a už nebudu nikdy sám.

Klára Borusíková, V.C

ZELENÍ MUŽÍČCI – 1.část

Byl leden, mrzlo až praštělo, rampouchy padaly ze střechy a drobné vločky usedaly na kloboučky dam a černé klobouky pánů. Z Boroviczkého letiště právě startovala naše raketa. Vzlétli jsme až na třetí pokus, jelikož nám nechtěl nastartovat motor. A za tři a půl hodiny už jsme byli ve vesmíru. Prolétli jsme naší galaxií a mířili jsme severně od malé planety Pluto. Asi tak za půl hodiny letu jsme minuli planetu Houbu a Červených, která nám málem vlétla do motoru. Ve velmi tiché raketě, kde byste slyšeli i spadnout špendlík na zem, jsme usnuli za chvíli.

Hned ráno po probuzení se nám naskytl nádherný pohled. V pozadí naší rakety se tyčila obrovitánská zelená planeta, kolem které kroužily malé vesmírné lodě a rakety. Jedna z nich měla malým písmem na boku napsáno „Vesmírná hlídka“. Totiž na této obrovské planetě sídlí základna vesmírných vojáků. Když jsme se chtěli dostat na planetu, museli jsme projít důkladnou kontrolou. Jakmile nás prohlédli, mohli jsme zaparkovat naši raketu na rozlehlém letišti. Vybálili jsme si naše věci. Z letiště jsme se vypořádali o půl jedenácté a zamířili jsme do nejbližšího Zelohotelu.

Po dlouhých schodech, které jsme museli vyšlapat, abychom se dostali do pokoje číslo 1509, bylo nespočet, a proto hned po vypátrání naší ložnice jsme ulehli ke spánku. Ráno bylo kolem 30 °C, což v téhle oblasti nebývá moc zvykem, a tak jsme si v nejbližším oblekoobchodě, neboli zelenomužičsky „dróba“, koupili kšiltovky. A tím začala naše cesta po pozoruhodné planetě Zelené. Vydali jsme se obhlédnout krásný dvacetimetrový hrad, ještě z období středověku. Pan průvodce Sysla nás obeznámil s jeho historií a ukázal nám soupravu mečů, kterou kdysi použil v souboji na život a na smrt tehdejší král Vladislav VIII. Ve druhé části hradu byly vystaveny další pozoruhodné věci, ovšem až z 20. a 21. století. Tyto technologie zde kdysi zapomněli astronauti z naší planety Země, když hledali Pluto. Bohužel už se na naši zeměkouli nikdy nevrátili a zůstali zde, v malebné vesničce kousek odtud. S přáteli jsme se domluvili, že se tam tedy zajedeme podívat. Naše věci jsme opět naložili do půjčeného mikrobuse a dali se na cestu. Jeli jsme dlouho, předlouho. Podle mapy to mělo být jen pár kilometrů, ale nám to připadalo jako celý den. Než jsme s kamarády v drkotavém mikrobuse usnuli, pozorovali jsme souhvězdí Malého a Velkého vozu. Ráno nás probudily sluneční paprsky. U táboráku, nedaleko Zeleného lesa, kde jsme se přes večer utábořili, jsme si na snídani opekli špekáčky. A v devět hodin jsme opět vyrazili k vesničce.

Kryštof Borusík, VII. A

VÝTVARNÉ PRÁCE

Petra Kráčmarová, IX. B

RENEGADE X

Jedná se o multiplayerovou střílečku až pro 64 hráčů na jeden sever. Hra je velice propracovaná, i když je zatím v 2 beta fázi.

Ve hře bojují dvě obrovské strany proti sobě, stejně jako skoro ve všech Command and Conquer GDI a NOD, ale tato hra je úplně jiná tím, že to není strategie a že není od EA.

Tato hra byla vytvořena skupinou fanoušků starého Renegade, jež se pojmenovali jako Totem Arts.

Na hře je velice zajímavý herní mód, který je stejný jako ve staré verzi, jenž byla vydána v roce 2002. Hlavní úkolem je zničit nepřátelské město. Každé město se skládá ze 3 až 5 budov. Každá budova má svůj význam, např. když zničíte rafinérii, tak se nepříteli hodně sníží příjem peněz.

Optimální požadavky: 2.0+ GHz 2 jádrový procesor, 4 GB RAM, NVIDIA 200 a silnější grafické karty a 4GB na harddisku.

Novinky

GTA 5 padá, přichází Watch Dogs s ještě lepší grafikou a s více oceněními (90), hra bude na PC, Xbox 360/One, ps3/4 a na Wii.

Vyšel Unreal engine 4. generace, můžeme se těšit na propracovanější hry, např. Bioshock a Renegade X fungují na 3 generaci.

Jakub Juřica, VII. A

1) Lékař vyšetřující obézního pacienta se ptá: „Dodržel jste mé rady a jedl jste jen to, co jí průměrné dvouleté dítě?“ Pacient odpověděl: „Ano, pane doktore. Měl jsem kus omítky, papír, dvoukorunu, korálek, žížalu a hrst písku.“

2) Janička pije vodu z kaluže a bratr ji varuje: „Nepij tu vodu, jsou v ní bacily.“ „Už ne. Před chvílí jsem je přejala kolem!“

3) Oční lékař vyjde z ordinace a ptá se pacientů v čekárně: „Vidíte mě všichni?“ Pacienti odpoví, že ano. „Tak běžte domů, vy simulanti!“

4) Jde malá myšička s velkou myší kolem jeskyně a najednou vidí vylétnout netopýra. Myšička vykřikne: „Mami, podívej, anděle!“

ŽÁCI SE PTAJÍ, UČITELÉ ODPOVÍDAJÍ ANEB RYCHLOVKA S UČITELI

Otázky pro toto číslo připravili a učitele oslovili: Simona Měrková, Tereza Mucsková, Tomáš Šťastný, VI. A

- 1) Kdy je $11+2=1$?
- 2) Kolik udělá vrabec kroků za 100 roků?
- 3) Kolik měsíců má 28 dní?
- 4) Je 30. 2. a v obchodě je sleva na vaše oblíbené zboží. Šli byste si ho koupit? Proč?
- 5) Které oko má žížka zalepené na padesátikoruně?

Mgr. Teplá

- 1) Ve vesmíru?
- 2) Copak on chodí?
- 3) Všechny (všech 12)
- 4) Ne, 30. 2. v kalendáři není.
- 5) Žádné, není tam.

Mgr. Kocůnová

- 1) To vážně nevím
- 2) Vrabec nekrokuje, ale skáče.
- 3) Všechny.
- 4) 30. února neexistuje.
- 5) Tam je Žižka???

Mgr. Haša

- 1) Jednou za čtyři.
- 2) Chudák jednonožka.
- 3) V testu to bylo , únor.
- 4) Asi kalendář.
- 5) Třetí oko.

Mgr. Šerá

- 1) To fakt nevím, možná na reklamě.
- 2) „Nekonečně mnoho“... Skáče.
- 3) Nula.
- 4) Nešla – únor nemá 30 dní.
- 5) Žádné, není na padesátikoruně.

SPORT

MEDAILONKY VÝZNAMNÝCH SPORTOVců

Cyklista Jaroslav Kulhavý

Jaroslav je velmi dobrý cyklista, narodil se 8. ledna 1985 v Ústí nad Orlicí. Jezdí za tým jménem Specialized Racing.

Poprvé dal o sobě vědět, když se stal juniorským mistrem : Evropy. Podíval se na olympiádu v Athénách v roce 2004, ale závod nedokončil kvůli defektu.

Největší jeho triumf byl na naší půdě. Ovládl světový pohár v roce 2011. Vyhrál pět ze sedmi závodů. Celkový triumf už měl jistý i v posledním závodě, který se jel v lyžařském SKI areálu v Novém Městě na Moravě. V roce 2010 se stal poprvé Králem cyklistiky.

V roce 2011 obohatil konec sezóny opět stejným titulem, který získal tedy dvakrát po sobě. A ještě se umístil na 2.

místě v anketě Sportovec roku hned za wimbledonskou šampionkou Petrou Kvitovou.

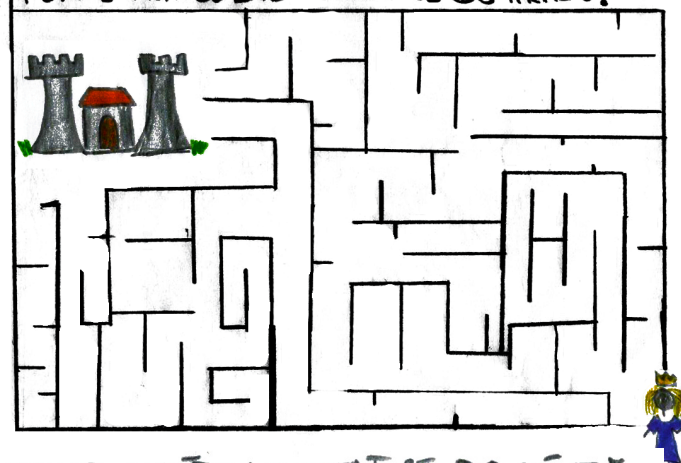
Rok 2012 nezačal moc dobře, trápily ho defekty a různá zranění. Výrazně se objevil až na olympiádě, když získal čtvrtou zlatou medaili pro Českou republiku, ale také získal první zlatou medaili v cyklistice od rozdělení Československa.

V roce 2013 vyhrál spolu s Christophem Sauserem etapový závod dvojic Cape Epic v Jihoafrické republice. Ve Světovém poháru v Albstadtu získal bronzovou medaili a další také v italském městě Val di Sole. Ukázal se znova na pódiu v Norsku ve městě Hafjell, kde suverénně ovládl první místo a posunul se na celkovou čtvrtou pozici ve Světovém poháru.

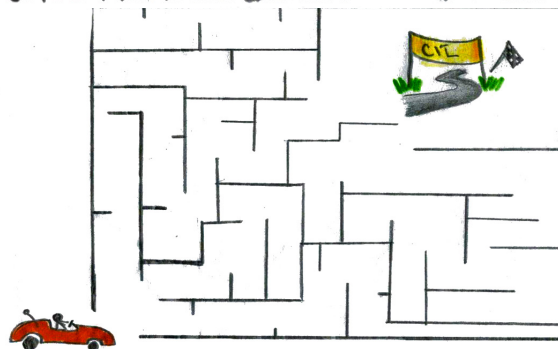
Do budoucna by se tento vynikající cyklista rád věnoval silniční cyklistice, která je považována za matku všech druhů cyklistiky.

Jiří Zenzinger, VIII.A

POMŮZ PRINCEZNĚ DOSTAT SE DO HRADU!

POMŮZ AUTÍČKU DOSTAT SE DO CÍLE!

Šatna, duben 2014, školní časopis

ZŠ Vsetín - Luh občasník

šéfredaktorka: Daniela Baránková
(danielkabarankova@gmail.com)

redakce: Šimon Matějček, Jan Juriš, Lucie Lačíková,
Pavlína Trličíková, Kryštof Borusík, Markéta Hurtová,
Eliška Orságová, Dan Sušeň, Tomáš Pařízek, Petr Pe-
chal, Andrea Chrobáková Lněničková

sazba, grafika: Miloslav Lněnička

jazyková korektura: Andrea Chrobáková Lněničková

e-mail: satna.luh@seznam.cz

distribuce: zdarma

